

Η ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ ΥΨΩΣΕΩΣ ΤΟΥ ΤΙΜΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ ΕΙΣ ΝΑΖΑΡΕΤ.

Τό Σάββατον, 18^{ην} Σεπτεμβρίου /1^{ην} Ὀκτωβρίου 2011, ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατήρ ἡμῶν καί Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. θεόφιλος, προεξῆρξε τῆς πανηγύρεως τῆς Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ εἰς τό παρεκκλήσιον τῆς Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, τό εὐρισκόμενον εἰς τό ἐντός τῆς Ναζαρέτ κτήμα τοῦ Πατριαρχείου, τό γνωστόν ὑπό τήν ἐπωνυμίαν «Κάσρ-Ἴλ-Μουτράν» / «Ὁ Πύργος τοῦ Δεσπότου».

Τό κτήμα τοῦτο, ἰδιοκτησία τοῦ Πατριαρχείου, περιεπλάκη ἀτυχῶς κατά τό παρελθόν εἰς ποικίλας δυσκολίας συμφωνίας μή συμφερούσης τῷ Πατριαρχείῳ, ἀπενεπλάκη δέ προσφάτως ἐπί τῶν ἡμερῶν τοῦ Μακαριώτατου Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεοφίλου, δι' ὀλοκληρώσεως τῆς γενομένης κατά τό παρελθόν συμφωνίας μετά τροποποιήσεων πρός τό συμφέρον τοῦ Πατριαρχείου καί τῆς ἐν Ναζαρέτ Κοινότητος αὐτοῦ. Ἡ τροποποιηθεῖσα συμφωνία προβλέπει τήν ὕδρυσιν Ἐκκλησίας καί σχολείου καί κατοικιῶν εἰς τό κτήμα τοῦτο.

Εἰς τό μέσον τοῦ κτήματος τούτου ὑπῆρχε παρεκκλήσιον, ἀνεγερμένον ὑπό τοῦ Ἀγιοταφίτου Μητροπολίτου Ναζαρέτ, τοῦ ἰδιοκτῆτου τοῦ κτήματος τούτου, ἐκ τοῦ ὁποίου καί φέρει τό ὄνομα Κάσρ-Ἴλ-Μουτράν / Πύργος τοῦ Δεσπότου.

Τό παρεκκλήσιον τοῦτο, κρίμασι οἷς οἶδε Κύριος, ἦτο ἐγκαταλελειμμένον, ἀνοικτόν καί ἠρημωμένον, ἄχρις οὗ πρό διετίας ὁ ἡγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς θαβωρίου Ὅρους, Ἀρχιμανδρίτης π. Ἰλαρίων, τῇ συνδρομῇ προσκυνητοῦ ἐξ Ἑλλάδος, ἐπιθυμοῦντος τήν ἀνωσυμίαν, ἀνεκαίνισε τοῦτο καί παρέδωκεν εἰς τό Πατριαρχεῖον πρός χρῆσιν λειτουργικήν.

Εἰς τοῦτο τό παρεκκλήσιον διά δευτέραν φοράν ἀπό τῆς ἀνακαινίσεως αὐτοῦ ἐτέλεσε τήν θείαν Λειτουργίαν ὁ Μακαριώτατος, συλλειτουργούντων Αὐτῷ τοῦ Ἱερωτάτου Μητροπολίτου Ναζαρέτ κ. Κυριακοῦ καί τοῦ ἐν Βηθλεέμ Πατριαρχικοῦ Ἐπιτρόπου Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἰορδάνου κ. Θεοφυλάκτου, τοῦ Ἀρχιμανδρίτου π. Ἱερωνύμου τῶν ἱερέων τῆς Ναζαρέτ καί τῶν ὁμόρων πόλεων αὐτῆς, ψαλλούσης τῆς χορωδίας τῆς Ναζαρέτ ὁμοῦ μετά τῆς χορωδίας τῆς Ἀκκρης, διευθυνομένης ὑπό τοῦ ἐν Ἀκκρη Ἀρχιερατικοῦ Ἐπιτρόπου Ἀρχιμανδρίτου π. Φιλοθέου.

Εἰς τό ἐκκλησίασμα, τό μετασχόν μετ' εὐλαβείας τῆς θ. Λειτουργίας ὁ Μακαριώτατος ἐκήρυξε τόν θεῖον λόγον ἑλληνιστί:

«Πᾶσα μὲν οὖν πρᾶξις καί θαυματουργία Χριστοῦ μεγίστη καί θεία καί θαυμαστή, ἀλλά πάντων ἐστὶ θαυμαστότερον ὁ Τίμιος Αὐτοῦ Σταυρός». Μέ ἄλλα λόγια, κάθε πρᾶξις καί θαυματουργική ἐνέργεια τοῦ Χριστοῦ, λέγει ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός εἶναι πολὺ μεγάλη καί θεία καί θαυμαστή, ἀλλὰ τό πιό θαυμαστόν ἀπὸ ὅλα εἶναι ὁ Τίμιος Σταυρός Του.

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί, εὐσεβεῖς προσκυνηταί,

εὐλαβεῖς Χριστιανοί,

Τό θαυμαστότερον τοῦτο γεγονός τοῦ Τιμίου Σταυροῦ τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ πανηγυρίζει ἡ ἁγία ἡμῶν Ἐκκλησία διὰ τῆς σεβασμίου ἑορτῆς τῆς Ὑψώσεως αὐτοῦ ὑπό τοῦ Ἁγίου Μακαρίου Πατριάρχου Ἱεροσολύμων, ὅταν ἀνεῦρεν αὐτόν ἡ Ἁγία Ἑλένη κατά τήν προσκυνηματικήν της ἐπίσκεψιν εἰς τούς Ἁγίους Τόπους.

Πάντων δέ ἐστί θαυμαστότερον ὁ Τίμιος τοῦ Χριστοῦ Σταυρός, διότι, ὡς λέγει ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός: «Δι' οὐδενός γάρ ἑτέρου ὁ θάνατος κατήργηται, ἡ τοῦ προπάτορος ἁμαρτία λέλυται, ὁ ἄδης ἐσκύλευται, ἡ ἀνάστασις δεδώρηται...εἰ μή διὰ τοῦ Σταυροῦ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Διὰ Σταυροῦ γάρ πάντα ταῦτα κατῴρθωται». «Ὅσοι γάρ ἐβαπτίσθημεν εἰς Χριστόν», φησὶν ὁ ἀπόστολος, «εἰς τόν θάνατον Αὐτοῦ ἐβαπτίσθημεν. Ὅσοι δέ εἰς Χριστόν ἐβαπτίσθημεν, Χριστόν ἐνεδυσάμεθα. Χριστός δέ ἐστι θεοῦ δύναμις καί σοφία». Ἴδού ὁ θάνατος τοῦ Χριστοῦ, ἥτοι ὁ σταυρός τῆς ἐνυποστάτου τοῦ θεοῦ σοφίας καί δυνάμεως ἡμᾶς περιέβαλε». Τό μυστήριον τῆς θείας Οἰκονομίας, δηλονότι ἡ ἐνσάρκωσις τοῦ θεοῦ Λόγου, δέν ἐθεωρήθη τόσοσιν μέγαν σκάνδαλον ἢ μωρία, ὅσον ὁ λόγος τοῦ Σταυροῦ, διὰ τοῦ ὁποῦ ἐφανερῶθη ἡ δύναμις τοῦ θεοῦ, δηλαδή ἡ νίκη κατά τοῦ θανάτου, τῆς φθορᾶς καί τῆς τοῦ διαβόλου δουλείας.

Σήμερον ἠξιώθημεν καί ἡμεῖς, κληῖρος τε καί λαός νά προσκυνήσωμεν αὐτό τοῦτο τό Τίμιον καί σεβάσιμον ξύλον τοῦ Σταυροῦ, τό ἁγιασθέν τῇ ἀφῆ τοῦ Ἁγίου Σώματος καί αἵματος τοῦ Χριστοῦ εἰς τά σκηνώματα Αὐτοῦ, εἰς τόν τόπον, οὗ ἔστησαν οἱ πόδες Αὐτοῦ, τουτέστιν εἰς τόν σωτήριον Γολγοθᾶν καί τόν Ζωοποιόν Τάφον.

Τό μέγα δέ τοῦτο μυστήριον τῆς σωτηρίας τοῦ ἀνθρώπου ὀλοκληρῶνεται μέ τόν σταυρικόθον θάνατον τοῦ θεοῦ Λόγου καί τήν ἐκ νεκρῶν Ἀνάστασιν Αὐτοῦ. Τοῦτο ἐξάλλου ἐπιβεβαιοῦται καί ἀπό τό γεγονός ὅτι ὁ Ἀπόστολος Παῦλος κατηγορηματικῶς λέγει: «Ἡμεῖς κηρύσσομεν Χριστόν ἐσταυρωμένον, Ἰουδαίοις μέν σκάνδαλον, Ἑλλησι δέ μωρίαν», (Α' Κορ. 1,23).

Ὅντως, ἀγαπητοί μου, ὁ Σταυρός τοῦ Χριστοῦ ἀποτελεῖ σκάνδαλον καί μωρίαν. Διὰ τούς ἀρνούμενους τήν ὑπαρξιν τοῦ θεοῦ καί εἰδικώτερον διὰ τούς ἐρευνῶντας τό μυστήριον τοῦ θεοῦ καί μάλιστα τό μυστήριον τῆς θείας ἐν Χριστῷ Οἰκονομίας ἄνευ τῆς δυνάμεως τῆς πίστεως, «ἐκτός γάρ πίστεως», λέγει ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός, «ἀδύνατον σωθῆναι. Πίστει γάρ πάντα τά τε ἀνθρώπινα τά τε πνευματικά συνίσταται...πίστει νοοῦμεν ἐκ τοῦ μή ὄντος εἰς τό εἶναι ἰτά πάντα τῇ τοῦ θεοῦ δυνάμει παρῆχθαι. Πάντα τά τε θεῖα καί τά ἀνθρώπινα, πίστει κατορθοῦμεν. Πίστις δέ ἐστίν ἀπολυπραγμόνητος συγκατάθεσις».

Ἡ πίστις εἶναι μέν ἀπολυπραγμόνητος συγκατάθεσις, δηλαδή χωρίς πολλήν ἐξέτασιν, ἀλλά σέ θέματα καί πράγματα, τά ὁποῖα ἀφοροῦν εἰς τά θεῖα, δηλονότι τήν τοῦ θεοῦ δύναμιν καί ἐνέργειαν, «πάντα γάρ τοῦ θεοῦ ὑπέρ φύσιν εἰσὶ καί λόγον καί ἔννοιαν», διδάσκει ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός, ἐρμηνεύων τό κήρυγμα τοῦ σοφοῦ Παύλου εἰς τήν πρός Κορινθίους αὐτοῦ ἐπιστολήν: «Ὁ λόγος γάρ ὁ τοῦ σταυροῦ τοῖς μέν ἀπολλυμένοις μωρία ἐστί τοῖς δέ σωζόμενοις ἡμῖν δύναμις θεοῦ ἐστί. Γέγραπται γάρ ἀπολῶ τήν σοφίαν τῶν σοφῶν καί τήν σύνεσιν τῶν συνετῶν ἀθετήσω», (Ἦσ. 29,14). Καί προσθέτει: «Ἐπειδή γάρ ἐν τῇ σοφίᾳ τοῦ θεοῦ οὐκ ἔγνω ὁ κόσμος διὰ τῆς σοφίας τοῦ θεοῦ εὐδόκησεν ὁ θεός διὰ τῆς μωρίας τοῦ κηρύγματος σῶσαι τούς πιστεύοντας», (Α' Κορ. 1,18, 19-21).

Μέ ἄλλα λόγια, ὁ λόγος τοῦ σταυροῦ ἢ καλλίτερον εἶπεῖν ἢ πίστις εἰς τόν σταυρόν τοῦ Χριστοῦ ἐμπεριέχει τό κήρυγμα καί τήν διδασκαλίαν τῆς σωτηρίας τοῦ ἀνθρώπου. Καί πιο συγκεκριμένα, ἐμπεριέχει τόν τόπον καί τόν τρόπον τῆς σωτηρίας τοῦ ἀνθρώπου. Καί ὁ μέν τόπος ἢ χῶρος εἶναι ὁ Γολγοθᾶς, δηλαδή ἡ Ἐκκλησία, ἐν ᾗ ἐπάγη ὁ Σταυρός καί ἐχύθη τό ἀπολυμαντικόν τοῦ Θεοῦ αἷμα. Ὁ δέ τρόπος εἶναι ἡ βρωσις καί ἡ πόσις τοῦ Σώματος καί τοῦ Αἵματος τοῦ ἐκ νεκρῶν ἀναστάντος Χριστοῦ τῇ δυνάμει τοῦ ζωοποιοῦ Σταυροῦ.

Σταυρός τοῦ Χριστοῦ, ἀγαπητοί μου, σημαίνει ταπείνωσις καί μάλιστα ἄκρα ταπείνωσις: «Ὅστις δέ ὑψώσει ἑαυτόν ταπεινωθήσεται καί ὅστις ταπεινώσει ἑαυτόν ὑψωθήσεται», (Ματ. 23,12). Αὐτήν ἀκριβῶς τήν δύναμιν τοῦ βάθους καί τοῦ πλούτου τῆς ταπεινώσεως ἐνσαρκώνει καί ὁ Σταυρός τοῦ Χριστοῦ, περί οὗ ὁ μέγας Παῦλος κηρύττει: «καί σχήματι εὐρεθεῖς ὡς ἄνθρωπος ἐταπείνωσεν ἑαυτόν γενόμενος ὑπήκοος μέχρι θανάτου, θανάτου δέ σταυροῦ. Διό καί ὁ Θεός Αὐτόν ὑπερύψωσε καί ἐχαρίσατο Αὐτῷ ὄνομα τό ὑπέρ πᾶν ὄνομα», (Φιλ. 2,8,9).

Τοῦ ὀνόματος τούτου δηλονότι τοῦ σωτηριώδους ὀνόματος τοῦ σαρκί δι' ἡμᾶς σταυρωθέντος καί ἀναστάντος Χριστοῦ ἀξιωθέντες καί ἡμεῖς μετά τοῦ ὑμνωδοῦ τῆς Ἐκκλησίας εἶπωμεν καί τρανῶς βοήσωμεν: «Ὁ δι' ἡμᾶς, Χριστέ κρίσιν καταδεξάμενος καί ἐν Σταυρῷ ἀνελθών, Αὐτός καί νῦν δώρησαι ἐλατήρα (=διώκτην) τῶν δαιμόνων, ἵνα πάντες προσπτυσσόμενοι βοῶμεν αὐτῷ: σῶσον ἡμᾶς, Σταυρέ, τῇ δυνάμει σου, ἀγίασον ἡμᾶς τῇ λαμπρότητί σου, Τίμιε Σταυρέ καί κραταίωσον ἡμᾶς τῇ ὑψώσει σου, ὅτι φῶς ἡμῖν δεδώρησαι καί σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν. Ἀμήν.

Μετά τήν θείαν Λειτουργίαν ὁ Ἱερώτατος Μητροπολίτης Ναζαρέτ κ. Κυριακός παρέθεσε πλουσίαν τράπεζαν εἰς τόν Μακαριώτατον τήν συνοδείαν Αὐτοῦ καί πολλούς ἄλλους εἰς τήν Μητρόπολιν Ναζαρέτ.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας.

ngg_shortcode_0_placeholder